

Werk

Titel: Tobiae Pfanneri, De Catechumenis antiquae Ecclesiae Liber
Autor: Pfanner, Tobias
Verlag: Boetius; Litteris Mullerianis
Ort: Gothae; Francofurti; Vinariae
Jahr: 1688
Kollektion: VD17-Mainstream
Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Werk Id: PPN740847600
PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN740847600>
OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=740847600>
LOG Id: LOG_0009
LOG Titel: Caput III. De Diversis Catechumenorum classibus
LOG Typ: chapter

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain these Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions. Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

Diversis Catechumenorum classibus.

I.

ATque hic est Catechumenorum ordo, ordine fidelium ad eò titulo, loco, juribusq; inferior, At verò neque istorum omnium æqualis conditio erat. Pro diversitate Classium, in quas distributi, longius propiusve à communione Fidelium aberant. Harum duas apud Antiquos maximè nominari, deprehendimus; *Audientium* videlicet, atque *Competentium*. Quatuor in gradus forsan commodius Albaspinæus disposuit. Infimum iis adsignat, qui à Gentilismo adhuc rudes atque crudi, adjecto ad Christianismum animo privatos intra parietes prima fidei elementa addiscebant. Inde ad

Albasp.
2. *Ob-*
srb. 2.
n 8. *A-*
liter
Tim.
Gessel.
Hist. Ec-
cles.
Part. 1.
p. 440.
344-

pu-

publicas conciones admissi *Audientium* gradu potiebantur. Hinc tertius excipiebat, eorum nempe, qui precum atque procumbendi in Ecclesia facultate gaudebant; *Orantes & genua flectentes* dicebantur. Supremum ii tenebant, qui tyrociniiis Catechumenatus ritè positis exactisquè Baptismum, atque ad eo ipsius Civitatis Ecclesiasticæ Jura prensabant, *Competentium* nomine insigniti. Horum omnium in statum atque Jura curatius inquiremus.

II. Prima igitur seu infima potius classe, ex Albaspinæi partitione, ii comprehendebantur, qui Gentilis superstitionis odio, atq; Christianæ religionis amplectendæ sacra quadam cupidine ducti, exposito Ecclesiæ, quo tenebantur desiderio, ritè moreque majorum admitti rogitabant. Adducor ferè, ut credam, hos ipsos, atque adeò primum à Gen-

Hier.
Eccles.
c. 2. p. II
seqq.

à Gentilismo ad Ecclesiam ingres-
sum, aut iter saltem, à Scriptore
Hierarchiæ Ecclesiasticæ designari,
cum is, quo modo ætatis suæ Gen-
tiles ad Christianismum aditum
tentâverint, qui ad Ecclesiam itu-
ris viam fecerint, expositurus; Por-
ro, inquit, qui tam sublimium ac
tam cœlestium munerum sacro fuerit
desiderio & amore captus: accedit
aliquem ex fidelium numero, orat-
que, ut se ad Pontificem ducat, se-
quuturum omnia, quæcunque sibi
tradentur, penitus atque ex toto ani-
mo spondens, precaturque tum ut se
adducat: tum ut reliquæ deinceps
regendæ vitæ suæ suscipiat curam.
Illum, (& si salutis ejus sacro amo-
re succenditur,) celsitudinem tamen
rei, humanamque infirmitatem me-
tientem, continuo horror & angustia
difficultatis invadit. (Hæc verba
fateor, aurem vellicant, ut de eo
agi terè suspicer, qui jam tres Cate-
chu-

chumenorum gradus emensus Ba-
 ptismo tandem in Ecclesiã cooptari
 flagitat.) Postremò tandem factu-
 rum, quod ille postulat, benignissimè
 pollicetur, assumensque hominem, ad
 pontificem ducit. (Ita baptizandos
 ad januas Sacerdotum deduci et-
 iam dicit Chrysostronus) Ille magna
 cum lætitia (non secus quàm ovem
 perditam) in humeris virum susci-
 piens: primùm quidem secretius ex
 corde gratias agit: tum in orantis
 quoque habitum sternitur, adoraturque
 supplex, atque veneratur summum
 illud beneficumque principium, à quo
 & vocanda vocantur, & salvanda
 salvantur: Deinde sacros gradus om-
 nes, ut sibi cooperentur, ac pro sa-
 lute viri simul congaudeant, agant-
 que divina clementia gratias, in san-
 ctam Ecclesiam cogit, atque initio
 quidem hymnum aliquem sacris li-
 bris insertum, simul cum omnibus
 Ecclesie Ordinibus canit. Post hac
 deo-

Chryf.
 To. III.
 in loc.
 Paul.
 Saluta-
 re Pri-
 scan.
 col. 358.

deosculatis sanctis altaribus, ad vi-
rum adstantem proficiscitur: per-
contaturque ab eo, quidnam volens
eò veniret. Illo autem (juxta quod à
susceptore suo fuerat edoctus,) impie-
tatem & veri boni ignorantiam ac-
cusante, ac divinæ vitæ opere se tam
diu fuisse destitutum ingemiscente,
atque orante, ut ejus sanctissimo mu-
nere ac prece, Deo divinisque myste-
riis frui mereatur: contestatur ei
oportere ex integro corde accedere ad
Deum per cuncta perfectum & im-
maculatum. Tum divinæ quoque
conversacionis ac vitæ illi explicans
rationem: an ita velit deinceps vi-
vere, sciscitatur. Quod ubi ille pol-
licitus fuerit, imponit ejus capiti ma-
num &c. Quibus convenienter

August.
To. IV.
de ca-
techiz.
rudib.
c. 16-76.

Augustinus, eum, qui ideò veniat,
ut Christianum se fieri velle profi-
teatur, primò de propositi causa
rogari, inde ad præscriptam isthîcâ
se formulam instrui, eaque re per-
acta,

acta, interrogandum monej, an hæc credat, atque observare desideret.

Quod cum responderit, solenniter utique signandus sit, atque Ecclesiæ more tractandus. Hos igitur ad fidem primam (ut cum Eliberini

Concilii Patribus loquamur,) credulitatis accedentes, primùm do-

mestica intra septa aliquanto tempore contineri solitos, Albaspinæus

tradit, quo & de impietate atque absurditate Gentilium Dogmatum

rituumque, & Christianæ fidei re-

ctitudine sanctitateque hætenus saltem edocerentur, ut ante actæ

vitæ errores flagitiaque propius agnoscerent, acerbiusque do-

lerent, atque ex elementis fidei tantum haurirent, quantum præparandis ad altiora animis satis videretur;

lacte sanæ eruditionis hætenus enutriendi, donec cibum fir-

miolem ferre possent. Puerinamque, uti scite Chrysostomus, omnes

G sunt

Can. 42

add.

Can. 44.

2 Obs 1.

num. II.

Obs. 2.

num. 8.

add.

Obs. 1.

n. II.

Chryf.

in l. ad

Cor. I.

Homil.

4 sub-

fin.

sunt Gentiles, quos ad bonam frugem dignamque viro prudentiam non nisi sensim deduxeris, veritati probitatiq; paulatim adsvefaciendi, à qua plerique ex Gentilitate, toto pariter cœlo totâque viâ erraverant, quæ scilicet pro temporum pravitate, quæ vitia erant, mores fuere. Ita positis rudimentis, in Ecclesiam majori spe profectuum admissi, atque inter Audientes collocati, frequentandarum concionum facultatem aliquanto solenniorem obtinuerunt, quibus salutarem doctrinam, largiori jam manu suppeditandam, exciperent.

III. Et verò necessum erat, homines à Paganismo recentes, ita institui, ut de Idolorum vanitate totiusque Ethnicismi foeditate pariter, ac veri Dei majestate, omnipotentia, justitia, in bonos curâ, odio in malos, in utrosque indulgentiâ, horum denique, si istâ abuti per-

ste-

sterent, suppliciis, atque istorum præmiis, instructi, eo majori cura ita res suas componerent, ut Christi civitate donari & ipsi meterentur, extra quam nulla evadendi periculi, spes, nulla potiundæ salutis fiducia est.

IV. Egregium hujus Institutionis Specimen Constitutiones exhibent Apostolicæ, quod primam ad classem pertinere, & ipse institutionis, qui Catechetæ præscribitur modus, & quæ pluribus ibi sequuntur, aperte declarant. Ita verò illæ: *Qui in sermone pietatis instituendus est, erudiatur ante Baptismum cognitione Dei ingeniti, instruatur etiam notitiâ Jesu unigeniti, & fide de Spiritu S. discat varium creaturarum ordinem, providentiæ seriem, diversarum legum judicia; erudiatur, cur mundus conditus sit, & quam ob rem homo mundi civis sit constitutus: agnoscat naturam suam,*

Constit. Apost. VII. 39. (40. B.)

cujusmodi sit: instruatur quemadmodum Deus vitiosos punivit aquâ & igne, Sanctos honoravit in qualibet ætate, Seth, Enos, Enoch, Noë, Abraham cum suis posteris, Melchisedech, Job, Mosen, Jesum & Caleb & Phinees sacerdotem, & alios qui in quavis ætate, sanctitate præstiterunt, quemadmodum suâ providentiâ non avertit se Deus ab humano genere, sed id per diversa tempora ab errore & vanitate ad cognitionem veritatis revocavit, transferens à servitute & impietate, ad libertatem & pietatem, ab injustitia ad justitiam, à morte perpetua ad vitam æternam. Hæc atque hujusmodi discat in Catechesi, qui ad baptismum accedit. Non multum dissimilia Augustinus, à Diacono quodam Carthaginensi rogatus, suppeditat, eum, qui primò catechizatur, ita instituendum consulens, ut post Historiam Ecclesiæ à condito primûm

d. Tr. de
Catech.
rud. c. 3.

mum orbe ex sacris literis summam
 tim atque generatim recitatam, ex-
 positasque Christi adventus cau-
 sas, (immixtis, si quæ alia aut con-
 firmando, aut emendando hominis
 ad Christianismum transeuntis
 proposito conducerent,) spes re-
 surrectionis commendetur, inde fu-
 turi supremi iudicii bonitas in pro-
 bos, severitas in malos, reconditudo
 in omnes; horum denique suppli-
 cia, istorum præmia prædicentur;
 adiectis, quibus contra infidelium
 irrisiones, Judæorum calumnias,
 hæreticorum insidias, atque im-
 proborum in Ecclesia degentium
 exempla Catechumenus munire-
 tur. Ejusque rei specimen, (quan-
 quam id non undequaque regulæ
 congruat,) præbiturus, ita post
 peracta gratulationis solennia, &
 examinationem causæ, qua motus
 iste Christianismo animum adjece-
 rit, de mundi Creatione, hominis

- c. 18. statu, ac in pejora lapsu, divinis-
que in libertate arbitrii illi permit-
tenda rationibus, & paucitate eo-
rum, qui eâ ex justo & decoro u-
santur, aliqua præfatus, totum mox
hominum genus in duas civitates
partitur, malorum unam, alteram
bonorum, à sanctis primorum se-
culorum Patribus ad populum Ju-
daicum, propagatam, & post ad-
ventum Christi, tantis vaticiniis
atque typis hætenus monstrati, ad
universas orbis nationes prolatam,
neque lætius unquam quàm suo-
rum in cruciatibus atque sanguine
efflorescentem. Post hæc lætius
tradita, auditorem, salubribus de
futuro judicio minis, resurrectionis
certitudine, suppliciorum metu,
atque spe præmiorum ad pietatem
firmatum dimittit. Quæ per ali-
quot capita pluribus exsecutus,
brevis mox compendio in unum
contracta, exhibet, è quo exem-
plum

plum caperet Catecheta, si quando celeritate in erudiendo Catechumeno opus foret.

V. Atque hoc aut simili modo ducendæ erant, crassiori quidem minervâ, primæ salutaris doctrinæ lineæ, ut compendio quodam velut representatam Christianæ religionis tyro: conspiceret. Id quod privatim commodissimè fieri, nemo non animadvertit. Neque enim publicis concionibus istud ita opportunè peragas, quibus Fidelium potior quàm talium cura habenda. Uti nec nobis satis foret, hominem, si ex Judæis, aut Mahummedanis, aut etiam (quod, nostris saltem in terris, rarius,) Gentilium aliquis animum ad religionem nostram applicaret, ad conciones istas ablegare; longo difficillimoque itinere fatigandum, quem multo breviori via minori que labore, privata manu, eo, quò tendebat perdu-

cere liceat. Ita & priscis seculis,
 etiam extra solitas conciones in
 erudiendis hisce laboratum fuisse,
 haud dubium est, quibus major
 erat & quotidiana ferè talium ho-
 minum seges atque proventus.
 Quomodo id expedierint, quari
 posset. Albaspinæus, obscure sa-
 tis, intra privatos parietes id facti-
 tatum dicit. At, Catechumenor-
 rum, an Catechizantium? Non
 certe istorum. Quam multis enim
 Catechetis opus habebant, si per
 singulas domos cursitandum fue-
 rat? Et agnoscere id atque innue-
 re videtur ipse Albaspinæus, cum
 privata id domo, singulari nume-
 ro, actum dicit. Horum igitur,
 aut publico potius loco, quem ne-
 gotio huic cujuscunque Civitatis
 Ecclesia, sicubi per temporum ho-
 minumque injurias liceret, fortè
 destinarat, istud peractum; ita ta-
 mē ut sive publico locō sive priva-
 to

tò instituerentur, institutæ extra Ecclesiam saltem sive Basilicam haberentur. Colligitur id, (ut ante nos jam Valesium advertisseprehendimus,) ex eo, quod Demetrius Alexandriae Episcopus Origeni, (antea sibi carissimo, electoque, quæ Scholæ Alexandrinæ præfecturâ æstimaret,) jam minus æquus Alexandro Hierosolymitano atque Theoctisto Cæsariensium Præsuli obijcit, quod passi fuissent, Origenem, quamvis inter Presbyteros nondum adlectum τὰς περὶ θείας ἐρμηνεύων γραφὰς Ἰπὶ τῆ κοινῇ τῆς ἐκκλησίας, publicè in Ecclesiâ differere, & divinas scripturas exponere. Id quod isti ita tuentur, ut quanquam alibi quoque id usurpatum obtendant, extra tamen ordinem, ubi id scilicet rei usus necessitasve tulerit, aut postulaverit, factum haud obscure significant.

Henr.
Vales.
Annot.
in Bus.
H. E.
Lib. VI.
c. 19. p.
122. col.
2.

apud
Euseb.
d. c. 19.
sub fin.

Ut adeò doctissimo Albaspinæo sua de Catechumenis intra domestica septa instituendis sententia, si ista ratione explices, sibi satis hæctenus constet.

VI. Et quidem constitutas fuisse Scholas, quibus fidei Christianæ elementa traderentur, non certum minus est, quàm quod certissimum. Celebratur inter eas Alexandrina, Pantæno, Clemente Alexandrino, atque Origene, Professoribus clara. *Διδασκάλειον τῶν ἱερῶν λόγων, sacrarum literarum Scholam, διδασκάλειον τῆς κατηχήσεως, scholam tradendis fidei principiis, τὴν πρὸς τὰ θεῖα παιδεύματα ἀσκησιν, divine fidei institutionem, θεῖας διδασκαλίας ἔργον, divine institutionis laborem* Eusebius appellat; ab antiquis jam, ut idem memorat, temporibus institutam, & quam suo adhuc ævo hominum doctissimo-

Euseb.
Hist. Ec-
cles. V.
10. VI. 3.
E 8. sub
fin.

morum copiâ floruisse, testatur.

Atque talem etiam Cæsareæ Palæ-

stinæ Origenem Alexandria profu-

gum, aperuisse, idem auctor est.

Catechetæ vulgari nomine, Ama-

lario Fortunato *Doctores Catechu-*

menorum appellantur. Hos aucto-

ritate Episcoporum sacris his ludis

præfectos, observare licet. Sic

Origeni ἡ τῶ κατηχεῖν Δαρεῖς ἔχῃ
Catechumenorum institutio à Deme-

trio Episcopo Alexandria mandata;

VI. 19.
subsin.

Amal.
de Eccl.

offic.
Lib I. c.

19. sub
princ. c.

20. add.

Chern.
Exam.

Concile
Trid. d.

sacram.
ordin.

part. 3.
p. 414.

Euseb.

VI. 3 p.

205. add.
c. 14. in
fin.

de Eccl.
c. 4. Loc.

Theol.
P. 3. P.

385.

conii istius Carthaginensis, (*Deo*
gratias ei nomen) exemplum crede-
 re jubeat, ab Augustino catechi-
 zandi leges modumque flagitan-
 tis, quòd sæpe ad ipsum adduce-
 rentur, qui fide Christiana primi-
 tus imbuendi essent, eò quòd, ut
 ex illius ad se litteris Augustinus
 repetit, æstimaretur habere cate-
 chizandi uberem facultatem. Et
 talis etiam Diaconus quidam,
 Chrysof. Chrysofotomo familiaris, qui cùm
 in Act. ingruente pestilentia multa sæpe
 Apost. millia una nocte baptismo initiari
 Homil. animadverteret, ipse quanquam
 46. p. 88. Diaconus, absente tum Episcopo,
 seq. atque Presbyteris, communi pa-
 vore percussis, ideoque officii in-
 curiosioribus privatim centum
 simul ducentosque erudiendos
 sibi desumpsit, hætenus saltem, ne
 sacramenti, quo expiandi essent,
 vim naturamq; ignorarent. Quan-
 quam id in ambitionis crimē a qui-
 bus-

busdam tractum, Chrysoſtomus addit, ut extra ordinem id factum appareat, bono magis animo ipsiusque rei neceſſitate, quàm concesso jure, exercitum. Et verò Ecclesiæ decoris atque integritatis intererat, facultatem docendi non nisi istos usurpare, quos muneri isti idoneos, doctrinæque puros Ecclesia approbavisset. Atque huc, nî fallor, Patrum Cæsarangustanorum Canon pertinet, quo vetuere, *ne quis doctoris sibi nomen imponat, præter has personas, quibus concessum est.* Neque enim minor constitutionis in Catechetis ac aliis Ecclesiæ Doctoribus ratio; cùm plurimum referret, quibus Præceptoribus prima fidei elementa imbiberent homines veritatis Christianæ cupientes, quo semel imbuti essent odorem servaturi.

VIII. Istud advertendum, non Christianorum minus profectui, ac

Gentilium ad Christiana sacra vertendorum bono hæc divina literatura Gymnasia majorum pietatem providisse. Et verò à Christianis quoque eas frequentari solitas, si alia deforent, vel solo Origenis exemplo constaret, quem Christianis parentibus natum, atque ipsum à puero Christianæ pietatis acerrimum, Clemente Alexandrino, dum is scholæ præesser, præceptore usum, quem toties laudavimus, Eusebius refert. Atque hanc fortè ob causam *Ἀκαδημία τῶν πιστῶν*.
Schola fidelium Eusebio dicitur, nisi forsan ideò sic vocatam malis, quod eum in finem eæ institutæ, ut, qui eam adirent Catechumeni, in fideles proficerent. Nec minus Gentilibus patuere; imò horum maximè in gratiam conditæ. Ita Origenem Scholæ Alexandrinæ vacantem, quidam ex Gentilibus, teste

Euseb.
VI. 6.

VI. 10.

teste Eusebio, adierunt, ἀκασά- VI. 3.
 μχοι τὸν λόγον τῆς θεῆς, *Verbum princ.*

Dei ex eo audituri. Atque hinc
 istæ lacrymæ & in eum Gentilium
 iræ Διᾶ, videlicet, τὸ πλῆθὺς d. c. 3.

τῶν τὰ τῆς ἱερᾶς πίστεων κατηχέ-
 μόνων παρ' αὐτῶ. *Ob multitudi-*
nem eorum, qui sacra fidei rudimen-
ta ab ipso percipiebant. Sive, ut

aliis verbis id ipsum Eusebius ef-
 fert: τῆς πλῆθους ἑνέκεν τῶν δι-
 αὐτῆς τῆς θεῆς προσσιάντων διδασκα-

λίας. *Propter ingentem eorum nu-*
merum, quos ipse ad doctrinam di-
vinae fidei pertraherat; Ethnico-

rum nempe ex numero, quos ad
 meliora converti ægrè tollerabant,
 quibus priscos errores exuere re-

ligioerat. Et verò eò Origenis
 schola evaluerat, ut non Christia-

nos tantum, sed & martyres edi-
 derit; ex quibus Plutarchum quen-

dam, duos Serenos, Heraclidem,
 Hero-

- VI. 4. Heronem, istum, Heraclidem inquam, adhuc in Catechumenarum hærentem, hunc neophytum, utrumque securi percussum, & ne virorum solum eam gloriam putes, Heraida quandam, foeminam supra sexum generosam, ipsam quoque adhuc Catechumenam igne absumptam, Eusebius recenset.
- IX. Istud difficilium, quod Concionibus publicis exclusos Catechumenos velit Albaspinæus atque hunc sequuti J. L. Ruelius, & Joach. Hildebrandus, qui prima classe continebantur. Quanquam enim omnino credibile sit, atque ex iis, quæ hanc in rem attulimus, satis appareat, privatim eos erudiri sive velle, non ideò tamen concionum audiendarum facultatem illis omnino negatam crediderim, ab Ecclesia, fatente id ipso non uno loco Albaspinæo, non hæreticis tantum, *Heracles, Heraclides* atque
- Can. 20. 21, Tertull. de Idol. c. 5. 7.*
- Albasp. a. obs. 2. n. 8. Ruel. Histor. Concil. Tom. 2. p. 55. Hildeb. de Concion. Vet. c. 3. p. 29. Obser. 23. n. 2. Obser. 24. n. 4. 6. 7. & Obser. 29. nu. ult. obfit. Const. V. Hist. II. 93. 39 VI. 18 Cian. Nic.*

atque Schismaticis, sed & Judæis ac Paganis, quanquam de his dubitandi causam Chrysoftomus injiciat, concessam. Nisi dicas, hominem Genrilem in adeunda Ecclesia frequentandisque publicis concionibus suo veluti Jure usum, eo excidisse, postquam ad Christianam religionem animum appulisset. Quod quam absurdum sit, nemo non perspicit. Et licet, quod de hæreticis diximus, Concilio Laodiceno vetitum sit, statuente, *non concedendū esse hæreticis ingressum domūs Dei*, id tamen aut eò forsan non trahendum, aut ab aliis Ecclesiis non observatum esse, vel solius Augustini exemplo ostenditur, qui Manichæorum adhuc lue infectus, quâ non foedior unquam Ecclesiam pestis invasit, dum Mediolani Rhetorem ageret, Ambrosium publicè disputantem in populo, explorandæ ejus facundiæ, minori

at-

Chrysf.
in Art.
Apost.
Homil.
1.

Can. 6.
Concilio
Tom. 3.
p. 277.

Confess. atque exiguâ proficiendi in melius
Lib. V. curâ, sese audiisse, ipse locuples,
 13 & nisi fallor, auctor testisque est.

14.

X. Quo verò ritè hanc primam
 Christianitatis classem auspicaren-
 tur Gentiles, meliori lumine afflati,
 atque salutis desiderium professi,
 solenni ritu excipi atque quodam
 modo initiari moris erat. Is ma-
 nus impositione peragebatur, quâ
 videlicet capiti hominis Christia-
 nismum prestantis manibus im-
 positis ita Numinis benignitati
 publicis precibus is offerreba-
 tur, ut quam ambiret Baptisma-
 tis gratiam, valituro ad felicitatem
 nunquam intermorituram fructu,
 consequeretur. Illustre ejus rei in
 Constitutionibus Apostolicis ex-
 stat documentum, ipsarumque pre-
 cum formula, ubi post præscriptum
 Catechetæ in Catechumenis eru-
 diendis modum, *Adoret autem, le-*
quitur, qui manus imponit, ipsum
Deum

Conf.
Apost.
 VII. 39.

Deum cunctorum dominum, gratias
agens pro plasmate ipsius, quod mi-
sit filium suum unigenitum Christum,
ut hominem salvum faceret de letis
iniquitatibus, & ut dimitteret im-
pietates atque delicta, & ab omni
macula carnis ac spiritus eum expia-
ret: Sanctificaret autem hominem
secundum beneplacitum bonitatis
sue, & dirigeret voluntatem, & il-
luminaret oculis cordis ejus ad in-
telligendum mirabilia ipsius, & ma-
nifestaret ei judicia justitiae, ut odio
habeat omnem viam injustitiae, &
ingrediatur viam veritatis, ut di-
gnus fiat lavacrum regenerationis in
filiorum adoptionem in Christo, at-
que complantatus similitudini mor-
tis Christi in spe gloriosae communio-
nis, mortuus reddatur peccato, vi-
vat autem Deo secundum mentem,
verbum & opus, & in libro viven-
tium connumeretur. Ita apud scri-
ptorem Hierarchiae Ecclesiasticae

Hierar-

ch. Ec-

cl. c. 2.

post p. 13.

post primam Christianismi profes-
 sionem meliorisque vitæ spon-
 sionem factam (nî aliò ista trahenda
 existimes,) pontifex *capiti ejus
 manum imponit*. Atque apud Au-
 gustinum, loco supra itidem citato,
 postquam Catechumenus, an dicta
 in Catechesi credat, atque obser-
 vare desideret, rogatus annuisset,
*solemniter signandus, atque ecclesiæ
 more tractandus* dicitur. Quibus
 verbis manûs istam impositionem
 intelligi, ne dubitari posse puto.
 Hac manuum impositione efficie-
 batur Catechumenus, atque in
 Christiani nomen transibat. Tra-
 hunt huc Henr. Valefius, atque hu-
 jus vestigia secutus Josua Arndius
 Canonem Concilii Eliberini trige-
 simum nonum, quo constitutum,
*Gentiles si in infirmitate desiderave-
 rint sibi manus imponi, si fuerit eo-
 rum*
*Eccles. Voc. Catech. 9, 20, 21, p. 86, & Voc. Man.
 Impos. 9. 12. p. 588.*
 Concil. Elib, can. 39. Concil. Tom. 1, p. 986.

Valef.

in Euf.

de vit.

Const. ar.

Lib. IV.

c. 61. p.

251.

Arnd.

Lex.

Ant.

*rum ex aliqua parte honesta vita,
eis manum imponi, & fieri Christia-*

*nos, & Canonem sextum Concilii
Arelatensis primi (cujus exposi-
tionem nescio quo sensu Canonem
Concilii Eliberini vocet, cum id
Arelatense novem annis præcesse-
rit,) cujus ista verba: De his, qui
in infirmitate credere velunt, placuit
eis debere manum imponi. Quæ*

*tamen nihil ad rem faciunt, si Al-
baspinæum audias, ita Canones
istos explicantem, ut de Gentilibus
intelligi velit, qui in faucibus fati
deprehensi, ne morte interciperen-
tur, ante posita Catechumenatûs
tyrocinia baptismum adepti, etiam
manûs impositione confirmari atq;
unctione Christiani fieri redeun-
te in melius valetudine cupive-
rint. Quam quidem interpreta-
tionem neque rejicere, neque com-
probare, propositi jam nostri est,
non adeo certis argumentis, sola
probabili conjecturâ suffultam,*

qua

Can. 6.

Concil.

Arel. 1.

d. Tom.

p. 1093.

Albass.

Not. in

d. Can.

Concil.

Elib. p.

319 seq.

& in

Can.

Arel. p.

284.

qua tetiam Valefium non deſti-
 tuti fatemur. Clarior hanc in rem
Sulpic eſt Sulpicii Severi locus ab iſdem
Seb. de confirmandæ ipſorum ſententiæ
Mirac. allatus, ubi de Martino, Turonen-
S. Mart. ſium Antiltite, *Postremo cuncti ca-*
in Dial. *tervatim ad genua beati viri ruere*
2. c. 5. *cœperunt, ſidcliter poſtulantes ut eos*
faceret Chriſtianos. Nec cunctatus,
in medio, ut erat, campo cunctos im-
poſita univerſis manu Catechumenos
in AA. *fecit. Uti & Symeonis Metaphraſtis,*
SS. *Ille autem, de Cyrillo Epifcopo di-*
Mart *centis, cum moderatè divinas ei ceci-*
Ind. & *niſſet ſcripturas, & veneranda Chriſti*
Domne *cruce eam obſignaffet, tunc quidem*
de Vit. *eam facit Catechumenam. Marci*
Porph. *denique cujuſdam, qui Porphyrii*
Gazens. *Gazeniſium Epifcopi vitam com-*
poſuit, Die, inquentis, ſequenti
parentes mulieris & cognati euntes
ad B. Porphyrium, prociderunt ad
ejuſ pedes, petentes Chriſti ſignacu-
lum. Beatus verò cum eos ſignaffet,
 &

Et fecisset Catechumenos, dimisit illos in pace, precipiens eis, ut vacarent sanctæ Ecclesiæ. Et paulo post cum eos Catechesi instituisset, baptizavit. Quanquam duobus posterioribus locis vocabulo signaculi, quo Catechumeni facti dicuntur, Crucis potius signum, quàm manus impositionem intelligendam existimarem. Manum quoque impositam uti inficiari nollem, ita ut id factum asseveres, nulla, si verba spectes, necessitas. Atque hac de manus impositione Catechumenorum, ut sic loquar, initiatoria Eusebii locum Valesius *Euseb.* accipit, ubi is de Constantino a. *d. c. 61.* gens, morbo, quem supremum expertus, mortalitatis admonito idæaque Baptismi eo usque dilati avidiore, cum cum Helenopoli in martyrio, veniam à Deo petiisse, atque peccata confessum memorasset, ἐν δαδὴ subjungit, καὶ πρὸς

τῶν τῶν Διὰ χειροθεσίας εὐχῶν
 ἤξιόντο. Quo in loco manum impo-
 sitionem cum solenni precatatione
 primùm meruit accipere. Et verò
 quanquam difficile ereditu id vi-
 deatur, Imperatorem Christiani
 Principis officio tam strenuè fun-
 ctum, per tanti ævi spatium ne-
 ut Catechumetu quidem gra-
 dum ad Ecclesiam faceret, in ani-
 mum induxisse, ita tamen apertè id
 significat Eusebius, Constantino
 intimus, ut ne dubitandi quidem
 locum reliquerit, nisi Catechume-
 natum etiam sine manus imposi-
 tione inire licuisse dicas, quod qui-
 dem nobis affirmare, haud inte-
 grum est. Et verò Imperatorem
 uti ætera legibus solutum, etiam in
 talibus majori libertate egisse, vero
 non ab simile est, hanc instituti mo-
 risque Ecclesiastici incuriam, tan-
 tâ de instruendo componendoque
 Ecclesiæ statu curâ pensantem.

XI. Ceterum primum istum Catechumenalium gradum emensi ad alterum provehebantur, inter *Audientes*, quos vocabant, relati. *Audientes* hi ideo dicti, quod perceptis jam domestica institutione religionis nostræ elementis, audiendis publicis Sermonibus præ iis occupabantur, quos prima adhuc Classis tenebat, eorum, quæ publicè docebantur, minus capaces, ideoque Conciones istas ut minori fructu, ita infrequentius adire solitos. Hujus Catechumenorum generis crebra in Canonibus mentio est, illis præsertim, ubi de istis agitur, qui Fidelium hæctenus iure gavisi ob patrata flagitia ad sortem Catechumenorum redacti fuerant, in *Audientium* locum detrusi. Ex Patribus, qui eorum nominatim meminere, supra quosdam laudavimus; quibus expressa istorum mentio, qui inter Catechumenos

P. Concil. Nic. Can. 14. 12 Arab. 19, 21.

h. c. 5. 6. 8. 9.

H

Au-

Audientes appellarentur. Et verò his jam sese aperire incipiebant, sancta Christianismi mysteria, quæ ne ad istos inferioris gradûs Catechumenos effluerent, tam sedulò cavebatur. Aristotelicos imitatos ferè dixeris temporum istorum Patres, ita dogmata sua dispensare solitos, ut eorum alia *ἰστανεικὰ*, id est Interna, alia *ἔξωτεινὰ*, sive Externa, qualemcunque videlicet Auditorem admissura, vocarent. Similem scilicet in modum etiam primi s. extremi potius ordinis Catechumenis in Exterioribus adhuc versantibus nulla penetrandorum Interiorum copia erat. In Constitutionibus Apostolicis post jacta demum, quæ supra recensuimus, melioris fidei fundamenta, Catechumenos in iis instrui præcipitur, *quæ pertinent ad incarnationem Domini, ad passionem, resurrectionem*

V. Clem. Alex. Strom. Lib. V. p. 418.

Constit. Apost. VII. 39. Bob. (40 B17.) §. 18.

rectio-

rectionem, ascensionem, aliaque, quæ Gentilibus ludibrio maximè habita non absque profanationis periculo iis committi existimabantur, qui ab Ethnicismo novi, atque à sordibus ejus nondum perpurgati, pristinæ adhuc Gentilitatis odorem servare timebantur. Et dediscenda prius erant, quæ contra ipsas naturæ leges rectæque rationis præcepta seu moribus seu doctrinâ peccarant, quàm ad ista fidei sacramenta saltum facerent. Novitiolorum nomine hos, quos Auditorum vocabulo à ceteris sui ordines distingui dixim⁹, designari à Tertulliano Albaspinæus existimat, quo tamen primæ classis Catechumeni commodius intelligerentur, divinis nempe sermonib⁹ aures (ut Tertullianus loquitur) rigare incipientes, ut catuli infantiaæ adhuc recentis, nec perfectis luminibus per incerta reptantes.

*Albasp.
ad Tertull.
de Pœnit.
c. 6.*

XII. Verùm enim verò, quod *Audientes* nostros attinet, quam si publicis potissimum Concionibus operam darent, privatis quoque Doctoribus s. Catechetis eos nihilo sæpe minus usos fuisse, probabile est. Affirmat eam suspicionem Eusebius, qui Origenem, nimiã discipulorum multitudine fatigatum, cum id consilii cepisse retulisset, ut distributis duas in classes Auditoribus, Heraclam in partem curarum adscisceret, sociatis laboribus munia scholæ facilius executurus, eam rationem, iniisse tradit, ut institutione eorum, qui primis adhuc rudimentis imbuendi erant, Heraclæ mandatâ, perfectiores docendos sibi seposuerit. Id quod non incommodè de Audientibus istis intelligi quis facile puto animadvertit.

XIII. Istud ex superioribus huc repetendum, Audientes, quam

Euseb.
H. E. VI.
15.

quam in communicandis Christianæ disciplinæ mysteriis largius habitos, si cum Catechumenis primæ classis contendas, nondum tamen dignos viros, quibus plena eorum notitia committeretur, quam sibi solis velut propriam Fideles reservabant. Pythagoræis *Ἀνασπουτικῶς* seu *Auscultatoribus* non ineptè comparares, quibus doctrinæ suæ arcana non nisi per velamina proponi Pythagoras instituerat, iis tantum pandenda, qui (*Mathematici* ipsis dicti) sincerè jam & germanè philosophari didicissent. De quibus Gellius, atque Clemens Alexandrinus alibi à nobis laudati.

Gell.
Noct.
Art. lib.
l. c. 9.
Clem.
Alex. d.
Lib. V.

XIV. *Auditionis* tempore expleto ad eos progrediebantur, qui orandi in publico Ecclesiæ conventu procumbendique facultate pollebant. Et quidem proximum horum post Audientes gradum

Conc.
Neo-
Cæsar.
cap. 5.
Tom. 1.
p. 1120.

fuisse, non obscuris Canonum documentis comprobatur. Concilio Neo-Cæsariensi A. CCCCXVI. coacto inter alia ita constitutum est; *Catechumenus, id est, Audiens, qui ingreditur in Ecclesiam, & stat cum Catechumenis, si peccare fuerit visus, figens genua audiat verbū &c.* De iis, nisi vehementer fallor, Canone agitur, qui ex *Audientium* classe ad *Orantium* gradum promoti, crimine aliquo meruissent loco, quem assequuti erant, depelli atque ad inferiorem, quem olim tenuerant, rejici. Id quod clarius ex Concilii Niceni Decreto quodam apparet, quo de *Catechumenis lapsis placuit, ut tribus annis sint inter Audientes tantummodò, post hæc autem cum Catechumenis orent.* Hæc ut propius noscantur, sciendum, fuisse isto ævo, quibus quam Ecclesiam pro lubitu frequentantibus nulla tamen procum-

Can. 14
Tom. 11
p. 319.

bendi in ea precandive copia erat. Tales ex Catechumenorum ordine ii, qui primam secundamque Classem obtinebant. Ceteri precum Juri haecenus communicabant, ut eas & ipsis quoque solenni procumbendi ritu funderere liceret, non ut una omnium Catechumenorum, Poenitentium, & siqui alii pari facultate praediti erant, atque communis cum Fidelibus oratio esset. In suas, ut ita loquar, Curias distincti, suo quisque loco atque serie, propriisque precibus, reliquis impermixti, Numini supplicabant. Primam nostrae, de qua hic agimus, Classis *Catechumeni*, alteram *Energumeni*, tertiam *Competentes*, Catechumenorum nempe dignissimi, & Fidelium velut propinqui, *Poenitentes* quartam, supremam denique ipsi *Fideles* implebant. Horum is ordo atque modus observabatur, ut post finitas

à Catechumenis nostris preces, digressis his, Energumeni succederent; Energumenis patratâ itidem oratione dimissis, Competentibus, & proximè post hos Pœnitentibus locus fieret, quibus & ipsis eodem officio perfunctis, Fideles preces suas ordirentur. Non clarum magis, quod norim, rei hujus

C. Constit.
A. Ipost.
II. X. S.

alibi ac in Constitutionibus Apostolicis extat monumentum, quibus post indictam Diaconi voce, Infidelibus atque Audientibus migrationem, atque inde silentio facto, Idem ad Catechumenos proximi supra Audientes gradûs conversus, *Orate*, inquit, *Catechumeni*.

p. 11.

His igitur secretis, ut conjicere licet, tacitisque supplicationibus (voseggis, ut autor Hierarchiæ Ecclesiasticæ vocat, sive ut Scholia-

p. 88.

tes; *σιωπῶντες ἡγὼν τῷ νοῦ γνο-*

Gen. 19.

μῆνους, atque ut Concilii Laodi-

ceni

ceni Patres loquuntur *per silentium*
factis, privatas Albaspinæus appel- *II. Obs.*
 lat,) Deum sibi propitiare fata- *24, 27, 28.*
 gentibus, quo validiori juvaren-
 tur suffragio, etiam fideles, à Dia-
 cono moniti, causam istorum Nu-
 mini, ita tamen, commendant, ut
 propriâ neque junctâ cum Cate-
 chumenis oratione istam depreca-
 tionis legationem obirent. Operæ
 omnino pretium neq; lectori ingra-
 tum duximus, adscriptis ipsis Con-
 stitutionum verbis, precumque,
 quibus negotium Catechumeno-
 rum apud Deum: Fideles agebant,
 formulâ, rem distinctius, istis sal-
 tem, quibus talia minus cognita,
 veluti oculis auribusque haurien-
 dam proponere. Ita verò istæ post
 imperatam Catechumenis oratio-
 nem; *Et omnes, pergunt, Fideles*
attente pro ipsis; (*Catechumenis*
nimirum orent,) *dicentes, Κύριε*
ἐλέησον. Omnes pro Catechumenis

H 5

Deum

c. 6.

Deum obsecremus : ut bonus & singulari in homines charitate Deus, benevolè eorum preces & obsecrationes exaudiat : & eorum supplicatione suscepta, eis auxilietur, eisdemque postulata cordium commodo eorum tribuat ; ut patefaciat eis Evangelium Christi sui ; illuminet eos & intelligentes faciat ; erudiat eos Dei cognitione, & doceat mandata sua & justificationes ; inseratque eis suum castum & salutarem timorem ; ac aperiat aures cordis eorum, ut die ac nocte in lege ejus demorentur ; confirmet eos in pietate ; adjungat & adnumeret eos suo sancto gregi, donans eos regenerationis lavacro, & indumento immortalitatis veræ vitæ ; liberet verò eos ab omni impietate, & ne det locum alieno spiritui contra eos, & repurget deterso omni inquinamento carnis & spiritûs : habitetque in eis, & deambulet per Christum suum, introitus & exitus benedictio-

*ditione prosequatur, atque propo-
 sita eis dirigat ad utilitatem. Deniq;
 adhuc intentis mentibus pro eis sup-
 plicemus, ut adepti per Baptismum
 veniam peccatorum, habeantur digni
 sanctis mysteriis Eucharistiæ; & cum
 sanctis commorari ac permanere.
 Inde à Fidelibus ad Catechume-
 nos reversus, Surgite, jubet, Cate-
 chumeni, petite pacem Dei per Chri-
 stum ejus, ac diem quietum, & à
 peccato vacuum, imo omne tempus
 vitæ vestræ; petite, ut vitam Chri-
 stianè finiatis; ut propitius & bene-
 volus sit vobis Deus; & ut peccata
 remittat. Commendate vos soli in-
 genito Deo per Christum ejus. Ad
 quæ cuncta populo suum Κύριε
 ἰησοῦς, acclamante, & Cate-
 chumenis ad Diaconi præceptum,
 capita accipiendæ benedictioni in-
 clinantibus, Episcopus eam imper-
 titurus, Deus omnipotens, precatur,*

qui es ingenitus, in accessus, -- qui discipulos prefecisti magistros per Christum ad docendam pietatem in Deum, ipse etiam nunc aspice in famulos tuos Catechumenos in Evangelio Christi tui, & tribue eis cor novum & spiritum rectum innova in visceribus eorum, ad cognoscendam & faciendam voluntatem tuam in corde pleno & anima volente; dignare eos sancto baptismo, & conjunge eos cum sancta tua Ecclesia, & fac participes sanctorum tuorum mysteriorum, per Christum Jesum spem nostram, qui pro eis mortuus est, per quem tibi gloria, &c. Quem admodum etiam Cabasilas testatur, suo adhuc ævo pro Catechumenis, antequam ex fidelium choro ejicerentur, Deum rogari solitum, quonempe & illi perficerentur, tempus baptismi affecuti, ut & ipsi, (ipsa hæc precum verba refert,) nobiscum glorificent omni ex parte venerandum

*Cabas.
Liturg.
Expos.
c. 23.
add.
Goth.
Miss.
col. 288.*

dum & magnificum nomen tuum.
 Quæ pleraque, egregiè suo quoque testimonio confirmat Chry-
 stomus, qui postquam retulisset, Ecclesiæ consuetudine Fideles ex-
 citari ad supplicandum pro non-
 dum initiatis, voce scilicet atque ministerio Diaconi, *pro Catechu-
 menis instanter orare*, sublata voce præcipientis, id à Deo precatos hos dicit, *ut misericordissimus ac miserationum Deus ipse exaudiat preces illorum; ut Deus aperiat aures cordium ipsorum, & confirmet fidem Dei in animis illorum; ut patefiat illis Evangelium justitiæ; ut det illis mentem Deo afflatam, sobriam cogitationem, & vitam cum virtute conjunctam; ut eximat eos ab omni malo & absurdo negotio, ab omni peccato diabolico, & ab omni circumventionem adversarii, & ut dignentur illos in tempore opportuno lavacro regenerationis, remissione pecca-*

Chryst.
in 2. ad
Cor. I.
homil.
2. moral.

torum & vestimento incorruptibilitatis, ut benedicat ingressus & egressus illorum per omnem ipsorum vitam &c. Quæ recitatae modò ex Constitutionibus Apostolicis supplicationis formulæ satis congrua pluribus ibi Chrysostronus explicat. Post hæc, testante eodem, Catechumeni, dum isto pro ipsis apud Deum officio Fideles fungerentur, humi prostrati, surgere rursus moniti, ipsi Deum precibus adire, atque angelum pacis, & pacificum præsentem diem, & omnes dies vitæ petere, jubentur. Inde, pergit idem, jubemus illos inclinare capita, hoc pacto significantes, exauditas esse preces, ac Deum illis benedicere. Non enim jam homo est qui benedicit, (en rationem istius humilitatis,) sed per illius manum ac linguam offerimus imperatori capita præsentium, & universus populus acclamat, Amen. Hisce transactis iterum.

Dia-

Diaconus, *Exite, in clamat, Cate-*
chumeni in pace. Abeuntibus istis,
 Energumentum ad preces vocantur,
 ipsi quoque Fidelium oratione ad-
 juvandi. Dimissis his Diaconus c. 7.
 ad Competentes progressus, *Orate,*
præcipit, qui baptismum petitis.
 Suiq; in hoc quoq; officii ac pieta-
 tis populum monens, (libet enim
 hæc quoque explicatius addere,
 ad Catechumenos quippe, quan-
 quam altioris, gradûs spectantia,)
Omnes, dicere pergit, fideles intentè
pro eis oremus, ut Dominus faciat
eos dignos, ut baptizati in mortem
Christi cum ipso resurgant, regnique
ejus consortes, ac mysteriorum ejus
participes fiant; ut uniat & connu-
meret eos cum iis, qui salvi fiunt in
Ecclesia ejus sancta. Salvos fac &
resuscita eos in gratia tua. A Com- c. 8.
 petentibus ad Pœnitentes ordo
 ducit, quibus post absolutas preces
 Diacono jubente itidem disceden-
 tibus,

2. 9. tibus, solis tandem Fidelibus locus
 reliquitur, eodem, quem toties di-
 ximus, Diacono pronunciante: *Exite, qui in pœnitentia estis. Et*
ex aduerso ad populum: Nemo eor-
um, quibus non licet, exeat. Om-
nes fideles flectamus genu, oremus
Deum &c. Atque inde obsecratio
 à populo, Diacono primum, post-
 ea Episcopo verba præeunte, ha-
 4. 35, 36. bebatur. Ad eamque formam in
 vespertinis quoque ac matutinis
 supplicationibus, post egressos
Catechumenos, Exergumenos, Eos,
quibus instat Baptismus, Pœnitentes
 denique, eodem videlicet quem
 modò recensuimus ordine, ac im-
 pensa pro his apud Deum officia,
omnes, iterum edicit Diaconus,
Fideles oremus Dominam. Qui
 mox, concepta precationum ver-
 ba, iisdem quos memoravimus, di-
 ctantibus, animis linguisq, sequun-
 tur, Et verò hujus in ordinandis
 cujus-

cujusq; classis precibus vestigium *Can 19.*
 aliquod in Concilio Laodicensi *To. III.*
 observare licet, ex cujus decreto, *p. 280.*
 (arguente id quidem Osiandro)
Catechumenorum orationem separa-
tim & prius prostratis eis, (in genua
 nempe procidentibus, unde &
 Genu flectentes appellatos dixi-
 mus,) *Episcopum oportet celebrare.*
Quibus egressis orent etiam hi, qui
in pœnitentia sunt constituti: Et
post manûs impositionem his quoque
abscedentibus, tunc Fideles orate de-
beant. Illud aliquando scrupu-
 lum movit, quòd & ante hominum
 illorum missionem preces à Fide-
 libus recitatas constet, quibus adeò
 adhuc præsentes isti sua quoque
 vota sociasse videri possent: ex
 quo consequens foret, non omni-
 no extra omnem precationum cum
 Fidelibus societatem positos illos
 fuisse. At penitus rem intuenti
 expendentique vix amplius dubi-
 tare

tare licuit, quanquam ante ex-
actos Catechumenos eorumque
socios, Deo fideles supplicarent,
non alias tamen iis quàm spectan-
di audiendique partes relictas fuis-
se, ipsarum precum communione
femotis. Apparet id ex ipsis ea-
rum formulis, plerisque ad Eucha-
ristiam spectantibus, ut quibus ro-

*V. Li- gatur Deus, ipsos puros sistere san-
zurg. S. eto altari suo, laudis sacrificium,
Jac. Bi- aliaque munera oblaturus, ad area-
bl. PP. num hoc & tremendum mysterium,
To. VI. sanctumque ipsius altare accessuros,
col. 1. 2. utq; purâ conscientia ad istud ingressi
A. D. oblato divino hoc sacrificio digni
col. 3. D. habeantur vitâ eterna, & si quæ alia
col. 4. A sunt ejusmodi, quæ Catechume-
nus, si omnino Fidelium orationi
communicare tanta cupidinè traheretur,
non nisi absurdè irritusq;
pronunciet, certus, nullam pro
præsenti conditione sibi adeundi
altaris facultatem esse, cui purus
fisti*

fisti exoptaret. Qua ratione etiam supra monuimus, alias preces fuisse, quibus Deum invocarent Catechumeni, ceterique extra Fidelium tribum collocati; alias ipsorum Fidelium, quibus Numinis gratiam istis conciliarent. Et spectant huc ista Diaconi in Liturgia S. Jacobi verba, qui ab initio huic *col. 5. C.* hominum generi imperans, *Nullus, proclamatur, Catechumenorum, nullus eorum, qui nondum initiati sunt ad sacra, nullus eorum, qui orare nobiscum non possunt, ingrediatur.* Ut quibus orandi officio jam perfunctis, atque instante celebrandæ Eucharistiæ Actu, ulterius remanendi nulla causa esset, adeò à precationibus ad hanc pertinentibus alieni, ut ne tum quidem cum Fidelibus orarent, cum utriusque in Ecclesia, præsentibus eadem precarentur, eadem quippe, at diversis præcibus rogitantes. Et confirmatur id ex

Li-

Liturg. Liturgia Antè Consecratotum,
Ante apud Græcos, qua post Catechu-
Con. menos orare jussos, etiam Fideles,
serv. Diaconi monitu, pro Catechume-
Bibl. P. nis preces ferunt. Hisque absolu-
P. Tom. tis, & abeuntibus illis lidem, Fi-
VI. col. deles inquam, ad suas supplicatio-
115. 116. nes vocantur. Quæ dilucidius
Rer Ec- Germanus Patriarcha Constanti-
cles. nopolitanus explicat.
Theor.
col. 148.
 149.

Proca-
tach.
subpr.

XV. Ab hoc Catechumenatus gradu ad supremam tandem classem conscendebant, qua velut ad limen usque Ecclesiasticæ Communionis progressi, jam Baptismum suo quodam Jure ambiebant. Inde *Competentium* nomen inditum, quod sacro illo Initiationis mysterio inter Ecclesiæ penetralia recipi peterent; in finibus ejus hærentes, atque, ut eleganter Cyrillus, *circa porticum regalis palatii constituti.* Suppeditat istam denominationis originem atque rationem Augustinus

gustinus, sua contra istos disputa- *August.*
 tione, qui nullo Pœnitentium aut *To. IV.*
 impœnitentium discrimine cun- *Fid. &*
 Etos ad Baptismum admittendos *Oper.*
 censebant, *An usq; adeo,* inquit, *c. 6.*
dissimulamus à sensibus nostris, ut vel
nos ipsos non recordemur, quam fue-
rimus attenti atque solliciti, quid
nobis præciperent, à quibus catechi-
zabamur, cum fontis illius sacra-
menta peteremus, atque ab hoc Com-
petentes etiam vocaremur. Atque de di-
alibi prolixius: Competentes di-
cuntur simul petentes, (id est, ut Al-
cuini sub nomine scriptor divino-
rum officiorum exponit, gratiam
Christi petentes,) quomodo Consi-
dentes nihil est aliud, quam simul
sedentes, & Colloquentes nihil aliud
est, quam simul loquentes, Concur-
rentes sine dubio non intelliguntur,
nisi simul currentes, ita & Competen-
tes non possunt aliud intelligi nisi si-
mul petentes. Eoq; nomine sui ipsos
 offi-

de di-
bin. of-
fio c. 15.

Tom X.
d Temp.
Serm.
116-

officii ad moniturus: *Ecce jam qua-
re hoc nomen Competentes habeant,
didicerunt: nunc verò isti qui simul
petunt, debent scire quid petunt.*

*Quin-
quag.*

Homil.

27. p. 300

ad loc.

ex Ho-

mil. 49.

cit. su-

pra. § 3.

Pacian.

Barcil

Serm.

d. Bapt.

subpr.

Bibl. P.

P. Tom.

III. col.

458

V. Brie-

son. de

Formul.

Lib. IV.

P. 349.

Clem.

R. Epist.

3. apud

Severin.

Bin. Concil. Tom. II. p. 34. col. 1.

*Quid ergò petunt, qui baptismi sa-
cra desiderant? Quid utique, nisi ut
qui erant vasa Diaboli, mereantur
effici vasa Christi? Et pertinet huc
ejusdem locus, ubi de triplici Pœ-
nitentiæ consideratione tractans.
Illa prima, dicit, Competentium est,
& ad baptismum venire sitientium.*

XVI. Baptismi gratiam flagitan-
tibus Nomen profiteri necessum
erat, derivato à Romanis loquendi
more, quibus qui militiæ se adscri-
bi sinebant, nomina dare diceban-
tur. Clemens primus Romano-
rum nominis istius Episcopus ad
sua quadam ad ceteros Clericos,
Fidelesque Epistola; (an genuinâ,
nihil hîc disputamus,) *Si quis ergo
fidelis voluerit existere, & desiderat*

ba-

baptizari -- accedat ad sacerdotem suum, & ipsi det nomen suum, &c.

Cyrillus sua ad Competentes Præfatione disertius ad Romanorum istum morem alludens: *Nomina jam in Christi militiam vocati dedistis. Et eâdem, fini propius: Unius matris filii & filia facti estis omnes, quicumque hic nomina dedistis. Augustinus Victorini Rhetoris ad Christi fidem accessum memorans: Ubi autem imbutus est primis instructionum sacramentis, non multo post etiam nomen dedit, ut per Baptismum regeneraretur. Idem Curiam quendam, hominem ex municipio Tullienti, juxta Hipponem, Curialem, visione admonitum, ut ab Augustino se baptizari fieret, Paschate jam appropinquante, dedisse nomen inter alios Competentes, alibi refert. Atque de seipso Baptismati iam maturo: *Inde ubi tempus advenit, quo me nomen dare oportet.**

Cyrril.
Protat.
tach sub
princ.
col. 55.

Augnst.
Confess.
11X, 29

To. 18.
de Cur.
pro
mors.
ger. c. 12.

1X. 6.

Tom. II. oporteret, &c. Et ad Martianum
 Epist. Epistolâ: *Tua mereri scripta desi-*
 155. *dero, & te nomen dedisse inter Com-*
petentes vel daturum esse, jam jam-
jamque agnoscere. Rursum alio
 de Fide loco: *Quod autem fit per omne tem-*
 & oper. pus, quod in Ecclesia salubriter con-
 c. 6. *stitutum est, ut ad nomen Christi ac-*
cedentes Catechumenorum gradus
accipiant: hoc fit multò diligentius
& instantius his diebus, quibus Com-
petentes vocantur, cum ad perci-
piendum baptismum sua nomina
 Tom. X. *jam dederunt. Denique, instan-*
 de Vrb. te temporis solennitate Catechu-
 Dom. menum jam in Catechumenatûs
 Serm. exitu versantem quid facto opus
 46. *monens: Ecce Pascha est, da nomen*
ad baptismum. Gregorius Na-
zianzenus Catechumenum, pro-
posito adversarii, quo non acer-
biorem habet mortalium genus, in-
genio, omni hominum ærati pari-
ter infensi, tanti periculi metu ad

Ba-

Baptismum capeffendum adhor- Grego.
 tans, ἡ δὲ εἰς τὴν ἑκτὴν τῶν πατρῶν. Nat. O-
μὲ τῆς οὐμαχίας εἰς θεῶν παρὰ τα- rat. XL.
ξιν ἀριθμῆθητι. *Juvenis es? con-* in S.
tra turbulentos animi motus inacie P. 647
sta, in Dei phalange nomen profiteri.
 Inter Quæstiones Timotheo Ale-
 xandriæ Episcopo propositas est
 quædam, hujus initii. *Si mulier Inter-*
Catechumena dedit nomen suum, ut rog. 6.
illuminaretur, &c. Et huc fortè re Bibl. P.
 ferenda est illa apud Auctorem. P. Tom.
 Hierarchiæ Ecclesiasticæ descriptio Pl. col.
 modi atque ritûs, quem in prensan- 614.
 do conferendoque Baptismo tem-
 pore isto obtinuisse credi par est,
 verbis supra relatis; quibus quan- 6. 3. 5. 2.
 quam ad delineandum primum
 hominis gentilis ad Ecclesiam in-
 gressum ibi usi simus, si quis tamen
 huc trahere malit, neutiquam nos
 repugnantes habiturus est. Imo
 ca, istis jam prælo excusis iterum

incipienti considerantiq; dubitatio
firmè exempta, huc illa potius
quam istuc pertinere.

XVII. Datum ita à Competen-
renomen in Album referebatut.
Apud Eundem Hierarchiæ scripto-
rè Pontifex, post editam à Cate-
chumeno melioris vitæ sponsio-
nem, imposita ejus capiti manu,
p. 11. 12. *Sacerdotibus mandat, ut virum sus-
ceptoremque describant. Postea verò
quam illi descripsere, sacram effun-
dit precem &c.* Ad quæ Græcus
p. 13. Scholiastes, quorum id muneris
fuerit, propius indicans, Σημειο-
τέον, ait, ὅτι ἱερεῖς καλεῖ τὸν ἀνδρα
p. 89. καὶ τὸν ἀνάδοχον τῆς ἀπογραφῆς
νῆς, τῆς πρεσβυτέρης, Διάκονος καὶ
αὐτῆς ἕως ὀνομαζῶν. *Observan-
dum est, eum appellare sacerdotes
eos, qui virum & sponsorem descri-
pserunt, qui inferiores sunt Episco-
pis, id est, presbyteros, diaconos
etiam*

etiam ipsos, ita nominans. Ipsi enim eorum qui nuper & recens illustrati erant, scribebant nomina. Cyrilus Hierosolymitanus sua ad Competentes Præfatione monens eos, ne indigni forte tanto mysterio obrepant, salubrius dilatari, quæ nunc forsitan sine noxa suscipere, *Cyri.* haud liceat, secreta adhuc vitiorum *Proca-* sorde pollutis, quorum exuentech,
 dorum nullus adhuc fortè ipsis animus, nullum propositum; *Per-* missum est tibi, etiam contaminatam peccatis habenti animam, & sordidam voluntatem intrare: (ignorante id nempe Ecclesia, cui nulla de interioribus certa notio,) intrasti, eo loco dignus habitus, nomen tuum inscriptum est. Atque alibi *Catech.* ad Eosdem: Absit, ut aliquis ex his, illam qui nomina dederunt, & in album *sub-* relati sunt, audiat, AMICE, QUOMO- *princ.* DO HUC INTRASTI, &c. Elegantissimè omnium *Basil.* Basilius M. Trade ita- *M. Ex-* que *hort.* ad *Bapt,*

fol. 119
C.D. que te Christo totum, da nomen tu-
um, adscribeque ecclesie. Nam &
miles legitimus catalogo adscribitur.
Athleta conscriptus pugnat. Civis
numero civium adscriptus in sua
connumeratur tribu. His tu omni-
bus obnoxius es, ut Christi miles, ut
pietatis athleta, ut conversationem
administrationemque in cælo habens:
in hoc libro presenti conscribere, ut in
altero superiore conscribi merearis.
Atque hinc fortè est, quod Cate-
chumenos, Deditos Domino à Ter-
tulliano dici, quòd scilicet nomen

Albasp. dederint, Albaspinæus observat.
Not. ad Quamvis haud inficiemur, etiam
Tertull. de istis id accipi posse, qui prima
de Pæ- Christianismi professione, aut pro-
nit. c. 6. fessionis potiùs voto in potesta-
subpr. tem Dei Ecclesiæque sese dedidis-
sent; Catechumenatum modò
ingressi, neq; eo rerum statu agen-
tes, quo bap̄tismum petere
possent.